

разсѣждане. За това и залѣгаше да ѝ бѣде полезенъ, по силитѣ си. Той имаше едно слаболюбие — да бѣде избранъ училищенъ настоятелъ въ градеца си — Бѣла-Черква*). И всекога бѣше избранъ, понеже се ползуваше съ обща почестъ и довѣрие. На тая скромна общественна длѣжностъ Марко не падѣше ни трудъ, ни врѣме, но бѣгаше отъ всички други, частно съпрежени съ властъ и облага, а особено — отъ конака.

Когато се дигна трапезата, Марко станѣ. Той бѣше чловѣкъ около петдесетгодишенъ, съ високъ исполински растъ, леко приведенъ, но строенъ още. Лицето му, чървендалесто, но упалено и позагрубело отъ слънце и вѣтрове, поради честитѣ му пътувания по кѣрица и по панаири, имаше сериозно и студено изражение, даже и когато се усмихваше. Голѣмитѣ му надвиснажли, надъ синитѣ му очи, вѣжди, усиляваха тоя строгъ тонъ на физиономията му. Но нѣкакво добродушие, честностъ и искренностъ се разливаха по неѣ и ѣ правяха симпатична, и непобѣд мо извикваше уважение.

Марко сѣдна пакъ на посланото съ чървенъ китеникъ одърче, загниздено между високия чемеширъ и запуши чибукъ си. Домочадието му се расположи по-свободно на чергата, до шумящата баричка, а слугинята донесе кафето.

Тая вечеръ Марко бѣше въ добро настроение на духа. Той съ любопитство слѣдеше боричкането на сититѣ, съ розови бузички дѣца, които цѣпяха въздуха съ звънливитѣ си смѣхове. На всеки мигъ тѣ образуваха живописна група, изъ

*) Сопетъ. Бѣла Черква е прѣводъ на турското название на тая мѣстностъ: Акча Клисѣ.